

זכיריך ידי' בשיראי. פ"י בקר' החיצנה פולשת בקדשים דכתיב ולקח הכהן בעינה לקיחה בעצמו של הכהן ואית והוא גבי ללב לא אמר'י הכל בפ' ללב הגזול [דף לו]: גבי לא לנוקט אינש לולבא בסודרא רבע אמר לקיתה על ידי דבר אחר שמה לקיתה, ותירץ ר' הדעת מيري באחיזו לולב על ידי סודר כעין צבת כגון שכורך הלולב בסודר ואחיזו בסודר שהסודר מסיעו להחזיק וכי האי גוננא לא הו' החיצנה וכן נמי משמע בהיה שמעתה דבחכמי מيري דקאמר לא ליהדק אינש לולבא בהושגנא דילמא נתרי טרפי והו' החיצנה רבע אמר מין במינו אין חוץ' משמע בשאינו מינו חוץ' והיינו טעםא דההיא [הו' בעין] דשמעתין זכריך ידי' בשיראי דכי האי גוננא ודאי שיק' החיצנה, מ"ר.

בפה גופה מודה כר"ע דפטירה כודדרשי בספריו ובא הלוי אשר אין לו חלק ונחלה עמר יצא זו שיש לו חלק ללו' שם הוא לוי עני נוטל פאה אי נמי ייל דاعت'ג דפטרי בית שמאי בהפקר עניים לחוד הכא מחיבבי משום דהפקר בטעות הו' וההייא דמייתי בראש המנית את הcad [דף כה]. בעל הבית שהנitch פירות מצד אחד ובאו עניים ונטלו מצד אחר זה מה פאה פ"ג) לפוטרן מן המעשר לא קשיא מידי שהנitch פאה מצד אחד הו' פטור מן המעשר ובתר הcli כי נטלו מצד אחר וחזר וזכה בפאייה ראשונהתו לא מחייבה דליך למימר דמעיקרא לדעתה כן עשה פאייה אלא פשיטה דמתחלת פאייה גמורה היא והשתא הוא דקבעי למוציא בהא פאייה ולהכוי פטורה.

הדרין עלך מקום שנגן

ופליק פטה ראשן ומתחיל פטה שני

פרק תמייד נשחת

אותו הויאל וליכא נדרים ונדרות בשבת ייל דאבי ורבא מודה דשבת דעתמא קרב בסדר החול גוירה שבת אטו חול ודוקא פליגי בשבת ערב הפטה דאייכא היכירא א) שמהרין אותו מפני עשית הפטה שאחריו ולא שייך למגור אטו חול. ועבדינן לי' בו' ומהצה. ואית וליעדר' בתחלת שמונה ופי' בקונטרס לפי' שאין חילוק הלחט כלה בסוף שבע, וקשה לר' איב מאין שנא דין שיעור בזיכין לר' עקיבא כמו לר' ישמעאל לילמא ר' עקיבא מוספין בתחלת חז'י שעה ששית, וככלשון אחר שפי' בקונטרס ניל. ועוד אומר ר' דמוספין בשש שעות משום דכתוב בהו ביום דמשמע עיצומו של יום ב) דהיינו מחצ'י

דף נה ע"א. מאחרינו לי' תורתו שעotta. וטפי לא מצי לאחורי' דבעינן שעה אחת לקטורת ושעה אחת להטבת נרות ואי הו' נשחת בשמונה ומחזה וקרב בעשרה ומחזה לא הו' משתיר. ב' שעotta ומחזה. ביום א פרק אמר להם הממונה [דף כח]: פריך ונשחטי [מכבי] משחרי כותלי פ' מתחלת שבע ומשני התם משום דלא מכובני.

ר' ישמעאל סבר מוספין קודמין לבזיכין. ואית אי הcli לאשמעי פלגתייהו בשבת דעתמא דמן דאמר מוספין קודמין לבזיכין עבדי לי' בו' ומהזה ומאן דאמר בזיכין קודמין למוספין עבדי לי' בשש שעות ומחזה דלמה היו מאחרים

שבא

וממחזה שהוא עיצומו של יומם כדפי' בריש ת"ג, ואלים תמהה לי' לה דלא מזינו דוגמאות. רעי יומא פ"א, א', בדרשא דבעצם היום הזה לעיצומו של יום, ובמנחות ס"ח, א', האיר המורה התיר, ובידי' המכילהא סיס בא בא' בעצם וההיא' יגיא צבירש ובטפי' פ"ר האזינו ואכמ"ל.

זהב

א) בחום שלפניו היתרוא והוא טיס וציל היכירא בדהכא וטום מגה לא העיר סי'. ב) עיקר דרשא דבאים לעיצומו של ים לא נמצא להודיע ריק ביום א ל"ז, א', א' ביום בית לארור וرك' רבעינו מעצמי כיכ' ולעיצומו שי' קאמור וכיכ' וטס עיב' דין העולה, ועי' תוריש יומא שם קרוב לשזה"ד בדיה העולה הב' ג'כ' כי עיקר מצוח בשש או ב'

תוספות

פסחים פרק חמישי

הרשב"א

קמה

לארביסר לא) ובדו' פסח ופי' דלאו מילתא שתורי על פי הראי היו מקדשין, ואומר ר' דauseפ' שהיו מקדשין על פי הראי מ"מ היו מדקדקין כדאמר'י בהדי באפס'ך דראש השנה [דף ב']. מאימין [על] העדים על החודש שנראה בזמןנו לומר שלא ראו אף' שראו, ומוכח שם בהדי שהיה מתקני שלא לבא תרי [שבין] בהדי הדדי, ואעג' דאמיר בשלי אלו קשרים [דף קיג'] חלבי שבת קרבין ביום היכיפורים אלמא בהדי נינהו מוקמי ז' לה בהחליל [דף נה], אחרים דאמיר אין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים בלבד ואעט' שהיו מעברין חדש הקיץ כדאיתא פ"ק דראש השנה [דף ז'] עצרת פעמים ששה פעמים שבעה כו', מיהו כל כמה שהיו יכולין לעשות ללא עיבור עושין, ומיהו במסקנא שאמר רבא אימא נשני בשבת לא היה שני בשבת דוקא דהיה שרימות החול דהה לאו בערב הפסח מيري לדברי אבוי גמי אם לא יהא דוקא אין לחוש, מר.

בשלמא לאבי ניחא אלא לרוא קשייא. תימה לרבה בר עולא נמי תהשה הא ואסיק לעיל מתניתין דברי הכל היא, ועוד לר' עקיבא מוספי קודמין לבוכין ולפי מי דמשמע השטא דבריתא דאבי אמר ר' עקיבא תמיד בט' ומהצה אלמא בוכין קודמין למוספי, והיית רוצה לתרץ דרבבה בר עולת לא קאי ר' עקיבא אלא ארישא דקתיי תמיד כל השנה קרבת הלחכתו משמע לא שנה חול ולא שנה שבת ועלה פlige ר' עקיבא ואמר (עד שבת) [דשבת] דעתם ערבות הפסח והינו ממש הרבה בר עולת, וא"ב דבהתיא בריתא דמייתי בסמוך לא שייך לשינוי הכל, ותירץ ר' לדידי' לא קשיא דפלוגתא אחריתוי היא, והא דאוקי מתניתא נמי דברי הכל היא הינו לההייא פלוגתא דבהתיא בריתא ליכא דפלוגתא אמרתניתין אבל ח' מבירתיא אחריתוי ודאי איכא למפשט דלאו דברי הכל היא.

העולה עולה ראשונה. תימה והא בזובחים פ' כל התדריך [דף פט.] מפקין לה מקרה אחרינא דתנן כל התדריך מחבירו קודם את חבירו התמידים קודמין למוסfine כו' שנאמר מלבד עולת

שש עד חצי שבע וחיננו דאמיר בברכות [דף כת]. כל המתפלל תפלה המוסףין לאחר שבע עליו הכתוב אומר נוגי ממועד וגוי' דמשמע כי זמן המוסף בשעה שביעית שאם לא הי' הזמן אלא בשעה ששית חי' לו לומר שיש.

מיד' ר' עקיבא כסידרו בערב הפסח שחול להיות בשבת קתני. ואית' לרבען ג' גופי' תקשי לי' מי קתני כסידרו בחול בעלמא כך סדרו בשבת ערבות הפסח דהא ז') פריך לי' רבה בר עלה בסמוך ומאי טעמא ניחא לי' טפי' מדניחהא לי' לאבי, ייל דרבא ניחא דלא אצטריך למתני כך סדרו בשבת ערבות הפסח דפשיטה דאערוב הפסח קאי, דהא ר' ישמעאל קאי אמרתני' דקתני ערבות הפסח שוה בין בחול בין בשבת ופליג עלה ר' ישמעאל ולא אצטריך לארכורי במילתי' ערבות הפסח, עוד ייל דרבא אין צריך להזכיר ערבות הפסח כו' (שחל בשבת) כבריתא במילתי' דר' ישמעאל כי יש לפרש כסידרו בסתם חול שאינו ערבות שבת כן סדרו של שבת שבולים אפי' באותו שחל בו ערבות אбел לאבי אין לתקון הדבר ולפרש כן. כסידרו בחול כך סדרו בשבת ערבות הפסח, ולמה שפי' בקונטרס לעיל דקטורתוניות צריכין ב' שעות קשיא היכי מצי למייעבד הци לדבאת כולחו בב' שעות פסח קטורת ונגרות לבן נראה לפרש דבשעת אחת יכול לעשות שתיהן, ומאי דלא מהרין לעיל אלא כ' שעות שלא היה רוצחים לעשות כל כך בזמנים סמוך לחשיכת חישוי' למכור בשראי. הוайл והדרת קרבינו אינה דוחה שבת כדאמר'י לקמן פ' אלו דברים (דף סה').

דף נח ע"ב. אי לא חישוי' ניעבדי' בשש ומזהה. בשאר שבתות אעג' דליך נדרים ונדרות לא קשיא לי' מיד' אמר לא עבדי בשש ומזהה משומן דגוזרת (ה) שבת אטו חול.

דברי הכל היא. ובין בחול ובין בשבת דמתני' לא קאי ארישא אלא ערבות פשת. כאילו חל בשני בשבת. פרש'י ואיכא דאמר' דלא נקט חד בשבת משומן דלא חזו

זהב שבא

בעירובין (ו' זה). אין מההיא איכא למשמע מינא, וועכ"מ, ווע שבדיבור זה נמצוא הרבה יותר מבתוץ שלפנינו וגם מתקין יותר. ג) ואית' לרבא גומי' כציל. ד) והכי פריך לי' כו'. ה) דגוזרת שבת כו'. ו) ולא בדו' פסת. ז) מוקי לה. ח) אבל מבירתיא אחריתוי ודאי איכא למיטשע, כה'ג' א'